

Den kubanske läkaren som djungeln adopterade

Den dag då borgmästaren överlämnade staden San Pedro Carchás medalj till den unge kubanske läkaren Yuniór Proenza González, grydde himlen mörk över hela det guatemalanska departementet Alta Verapaz, som om djungeln förberedde en uråldrig ceremoni som människor inte skulle kunna förstå.

Regnet hade börjat falla tidigt, med den envishet som kännetecknar den som vill välsigna jorden inför en viktig händelse.

Borgmästaren Erwin Catún Maquín höll ett vackert tal på spanska och på q'eqchí, det mayaspråk som talas i regionen. Efter applåderna bar den smala unge mannen med skäggstubb och gröna ögon ett rött band runt halsen med en liten metallplatta, som inte kunde rymma den historia den representerade. Han befann sig bland de medborgare och lokala ledare som hade bidragit till samhällsutvecklingen under de senaste tre åren. Alla var förvånade över att någon så ung bar ett så stort ansvar på sina axlar.

Då hände något som ingen kunde förklara.

Doktor Yuniór lämnade rådhuset, regnet fortsatte att falla med samma envishet och dränkte vägarna, taken, träden och bergen. Men när dropparna föll över honom avleddes de mjukt, som om osynliga händer sköt undan dem från hans kropp.

En äldre q'eqchí-kvinna sa med låg röst:

?Djungeln har adopterat honom.

Ingen vågade säga emot henne.

Sedan den dagen, när han vandrar längs stigarna, följer regnet honom som en tålmodig mor. Det nuddar honom knappt, som om det skyddade honom. För medan människorna gav honom en medalj av metall, gav djungeln honom något mer uråldrigt: den tysta rätten att vara en av dem.

Naturligtvis fortsatte doktor Yunion att arbeta som om inget av detta var något utöver det vanliga.

Han hade kommit från sin avlägsna hemby Chaparra, i den östra provinsen Las Tunas, som en del av den kubanska läkarbrigaden i Guatemala. Det var första gången han var långt hemifrån, långt från medicinska fakulteten där han varit kirurgassistent, långt från mottagningarna där han börjat som allmänläkare, och även långt från den mottagning där hans far arbetade ? nu i Venezuela ? och dit han följdes av samma sjuksköterska som i årtal behandlat patienter tillsammans med ?sin pappa? i hans älskade Chaparra.

De första dagarna i den guatemalanska djungeln gick han tyst, som resenärer gör som inte vill störa den mark de beträder. Han insåg att han var på väg in i ett område där naturen inte var ett landskap, utan ett öde.

Han har klivit ombord på enkla båtar och låtit sig drivas med strömmen. Ibland sväller floden plötsligt, som om den ville sätta honom på prov, men den släpper alltid förbi honom, som om den kände igen honom som en man som behövs.

Båtförarna började säga att floden respekterade honom. Och i Cobán, Corozal, Chicojl eller Paquísil, när naturen respekterar någon, börjar djungeln lyssna på honom.

I dessa svårtillgängliga byar i Alta Verapaz finns det nästan aldrig sängar eller madrasser. Där har doktor Yunior sovit på hårda brädor, badat i flodvattnet och stigit upp före solen för att lyssna till livets hjärtslag hos de sjuka barnen och hos mödrarna som väntar med ögonen fulla av rädsla.

Ibland har han varit tvungen att vandra i fyra timmar för att nå en patient, och under den tiden har han berättat för träden att det som berör honom mest i dessa trakter är att många kvinnor inte har några gränser för att föda barn, att de är beroende av makens beslut och att barnen kommer i en strid ström. Han har lyckats införa familjeplanering, övertyga mödrarna om vikten av vaccinationer och femåriga implantat, och därmed förbättra livskvaliteten för dessa kvinnor och deras barn.

I sina föreläsningar lär han sjuksköterskorna att se med tålamod. Han talar om vaccination, förebyggande åtgärder, vård, vanor och hygien som någon som sår osynliga frön i en jord som har lärt sig att stå emot utan att klaga.

Det var därför som barnen en dag började vänta på honom som man väntar på en släkting som återvänder, mödrarna lärde sig att lita på hans händer och de äldre att hälsa på honom med respekt.

Nu, när kvällen faller, har floderna börjat oroa sig för den stund då doktor Yunior ska lämna dessa trakter.

Kommer bergen att bevara hans historia?

Man säger att det kommer att regna i tre dagar i rad på avresedagen.

Man säger att floden kommer att bära hans namn ända till havet.

Och man säger också att när han återigen går i regnet någonstans i världen, kommer regnet att känna igen honom och försiktigt dra sig undan hans ansikte, som om det fortfarande skyddade honom.

För det finns människor som naturen inte ger en medalj, utan en osynlig familj.

Och utan att veta om det tillhör doktor Yunior Proenza González redan för alltid djungeln i Alta Verapaz.

Mylenys Torres Labrada, infoMED 260410 / cv

Alla foton: infoMED

[El médico que la selva adoptó: Yunior Proenza González](#)

Gå med i solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap
(150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden!

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidra till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

Pg 23 57 15 ? 0 eller Swish 123 182 37 72